Ще разкажа откъде

~~Чудно ми е, че до сега още никой не знае от къде~~ произлиза псевдонима му Ведбал. Той имаше много и разни и сполучливи имена, но Ведбал беше вече добило гражданство ~~кост~~ и той го обичаше. Аз го запитах веднаж-два ж и най-после сам ми довери това. Като дете, в Кукуш, децата му викали Балю-Балю, а той пък им отговорил: "Балю зер", обаче го направил на руски, като сричката зер" заменил с руската ~~такава~~ "Вед" и станало Ведбалю или Ведбал. ~~Това е самата истина и всякакви догадки са излишни.~~

През Април 1918 год. се разделихме, — аз заминах за фронта. Пишехме си често и аз му бях направил една игра с неговите баланиади, като му подражавах. Той ~~го~~ харесал, обаче ми писа да си оправям почерка, че приличал на смачкани дървеници, та не можел да го чете. През 1920 год., вече цивилен, аз се завърнах в София и заварих Христо и компанията му да се събират ~~в~~ в едно кафене на ул. Леге и Ал. Стамболийски. Христо много се зарадва и постоянно ме канеше на своята маса. Аз бях малко див и странех, главно защото се срамувах-не ми вървеше в живота, ~~и едва~~ изнемогвах. В това кафене идваха пак старите приятели и ~~н~~ някои нови за мене. ~~Христо е беше пак на чисто болшевишка линия и отсеме~~ Там безрезервно. Помня, че сме ходили с него на манифестация на Партията от Юч-бунар до Корпус "Освобождение и по "Георги Димитров" към Патриарх Евтими до клуба ~~на Иванчо Търнов~~ "Георги Кирков". В тези манифестации бехме и с брат му Томата и имаше един наш другар карикатурист Андон Донев-Донето-много талантливо момче-умря от туберкулоза. Зарадвах се като ги видях сближени. Донето ми беше съученик от гимназията. В тези манифестации Христо ~~ме~~ беше запознал с Крум Кюлявков, но после се забравихме. Аз се залових за работа и работех вечер до 10-11 часа всеки ден, за да изкарам прехраната. С Христо се срещахме ~~се~~ рядко, обаче аз следех писанията му най-редовно. ~~и критично~~. Когато се срещнеме на улицата приказвахме до някой дувар с часове-просто краката ни заболяваха. Канил ме е ~~много~~ често у дома си, но аз бях стеснителен и се свенех да му отида на гости. ~~у такъв голям човек.~~ Христо за мене беше божество.

Веднаж го срещнах в Юч-бунар по "Нишка" или някоя друга улица беше. Беше надвечер и той се прибираше у дома. Преди това ми се беше оплакал, че не е добре ~~[illegible]~~, но аз го не вярвах, защото не допусках, че тойва здраво като камък момче, може да е сериозно болно. Сега много сериозно ми каза че се чувствува зле и е обезпокоен. Стана дума за неговите работи. Аз го упрекнах, че не пише хумористични стихове и че не трябва да занемарява тази работа, защото го очаква световна известност и че отечеството му няма да роди втори такъв нито след 200 години. Той ме запита чета ли работите му в Червен Смех, "Червените ескадрони" и пр. Казах му че всичко чета, но не ги харесвам. Казах му че те стоят много високо и са много даровити, но че за него са слаби-той може да даде къде, къде велики работи. Разговаряхме няколко часа и той призна сериозността на моите доводи, обеща да направи нещо, но си личеше че го тормози освен здравето му, нещо в отношенията му с другите, с които работи. Кои са били не знаех пък и сега не знам. Но беше явно че нещо странично спъва гения и талантите му. Беше ми жално, но през ума ми не минаваше нито за момент, че Христо може да се разболее или пък да умре. Та Христо нали беше безсмъртен. Аз чаках, че човечеството от цялото земно кълбо един ден ще се диви и покланя на гения му. Не мина много време, срещнах Жоро К. Каза ми че Ведбала бил болен от туберкулоза и изказа очудване. Аз пак не повярвах и го ~~[illegible]~~ успокоих като му казах че съм го срещал, но че има нещо